
Remeňová: Psaní knih mi rozšířilo perspektivy

Remeňová: Psaní knih mi rozšířilo perspektivy

Spisovatelů, kteří vydají svou první knihu už na střední škole, opravdu mnoho nepotkáte. **Marcela Remeňová**, nyní už vysokoškolská studentka Univerzity Karlovy, však přesně to dokázala. A co víc - už má za sebou dokonce tři knihy z fantasy a sci-fi série nazvané Osm světů. Sešli jsme se na začátku jejího prvního semestru na 2. lékařské fakultě, a povídali si nejen o její spisovatelské dráze.

Jak se vám dařilo vyvažovat čas mezi psaním a studiem na střední škole?

Během prvních dvou knih to nebylo tak těžké - psaní ještě nebylo tak časově náročné. Třetí kniha ze série byla trochu obtížnější, protože jsem před sebou měla maturitu, celková práce do školy byla těžší a také jsem se opravdu moc chtěla dostat na vysokou školu. Někdy jsem na psaní třetí knihy musela více pracovat, protože jsem nebyla spokojená s výsledkem a cítila jsem, že to dokážu lépe.

Musí být na sebe člověk hodně přísný, aby uspěl v umění – ať už se jedná o psaní nebo něco jiného?

Čím jsem starší, tím jsem více kritická. Věci nepřichází sami od sebe, ale přílišná kritika může uškodit procesu. Někdy jí může být až moc a může zpomalit psaní. Musíte si dávat pozor, abyste to nepřehnali, nebo se může obrátit proti vám.

Co přesně děláte, když píšete? Připravujete se nějak na psaní?

Dnes už většinou vím, co musím udělat, takže ta nejdůležitější věc je zkrátka sednout si a začít. Tomu se nedá vyhnout. Občas mi pomůže poslouchání hudby, která mě dostane do určité nálady před psáním. Určitě je také důležité být v dobrém prostředí. Musíte vědět, že vás nikdo nebude rušit. Ta nejdůležitější věc je ale prostě psát. Sama sobě říkám, že to za mě nikdo jiný neudělá.

S psáním příběhů jste začala už jako dítě – jak Vás to napadlo?

Jsem jedináček, a když jsem byla malá, vždy jsem si vymýšlela hry, kde jsem mluvila s různými postavami. Některé z nich se staly základem pro několik postav v první knize Osm světů: Seznámení, další postavy přišly až později. Například hlavní hrdinka Lea nebyla součástí dětských her. Přidala se k příběhu, až když jsem začala psát první knihu.

Když jste se rozhodla napsat knihu, jak moc jste plánovala příběh dopředu? Slyšel jsem o rozdílných přístupech: například Stephen King dává svým postavám spoustu prostoru, nesnaží se je dopředu uzamknout v příběhu a někdy ho prý samy překvapí.

Část příběhu jsem měla promyšlenou dopředu, ale například konec knihy ne. Věděla jsem, jakým směrem se má první kniha ubírat a o čem by mohla být ta druhá, ale je pravda, že spousta příběhu mi stále chyběla. Na začátku knihy ztratí Lea paměť, a když jsem začala psát, nechtěla jsem se soustředit na důvod, proč se to stalo. Alespoň ne hned. Ale samozřejmě to postupně začalo být důležité.

Co se týče plánování příběhu, během první knihy jsem si dopředu moc poznámek nedělala, což se teď změnilo. Dostala jsem se do třetí knihy, kde je mnohem více postav a linek příběhu. Musela jsem si udělat pořádek v tom, kde se postavy nacházejí a kam se ubírají. Mám teď mnoho detailních poznámek, včetně popisu, co se děje v jednotlivých kapitolách.

Pracovat s mnoha postavami může být složité, že? Každá má jiné vlastnosti a vlastní hlas...

Mě to přijde velmi osvěžující. Ráda měním perspektivy, protože může být unavující psát jen z jednoho úhlu pohledu.

Váš příběh je částečně sci-fi a fantasy. Co Vás na tomto žánru přitahuje?

To, že můžete přijít s čímkoliv. Všechno je možné v rámci světa, který vytvoříte. Chtěla jsem mít v knihách nějaký nadpřirozený prvek a tento žánr to umožňuje.

Máte dopředu daná nějaká vnitřní pravidla, která neporušujete?

Co se knih týče, tak například zákony fyziky jsou stejné a respektuju je. Jiné jsou schopnosti, jež některé postavy mají; například rodiče Ley, kteří pocházejí z jiného světa. Nestanovila jsem si limity. A důvod? Ani my lidé nevíme přesně,

čeho všeho jsme schopní, v knihách je to stejné. Postavy sice nedokáží cestovat v čase či něco podobného, ale umí používat určité bojové techniky a také používají sílu mysli.

Předpokládám, že jste sama fanynkou science fiction?

Byla jsem, ale abych byla upřímná, neměla jsem v poslední době na čtení moc času.

Tento rok jsem měla spoustu práce s maturitou a přijímacími zkouškami na vysokou školu. Zkrátka jsem neměla čas.

Jistě, byla jste přijata na 2. lékařskou fakultu.

Ano. Jsem úplně na začátku a očekávám, že studium bude velmi obtížné, ale doufám, že se jednou stanu doktorkou. Zatím si nejsem jistá, jakou si vyberu specializaci, protože je spousta možností. Teď zrovna se mi líbí obor porodnictví. Chci se o něm dozvědět víc.

Co třeba výzkum v medicíně? Je to představa, kterou byste taky zvažila?

Jsem otevřená všemu, ale uvidím, jak mi to půjde. Právě teď jsem šťastná, že studuji první semestr, poznávám spolužáky a vidím, jaké to všechno je.

Je před vámi úplně nová životní kapitola.

Ano a velmi napínává. Těším se na ni.

Marcela Remeňová (20)

Narodila se v Praze a studovala na Gymnáziu Jana Nerudy. Psaní byla od dětství její vášní; říká, že jí pomohlo nahlížet na svět z několika pohledů. Nyní prvním rokem studuje na 2. lékařské fakultě Univerzity Karlovy.